

Nous temps. Noves tècniques.

La tecnologia avança molt de pressa i cada dia ens veiem sorpresos amb nous enginyers i importants èxits.

Aquesta tecnologia ha arribat també al món de l'art. Sense anar més lluny, qui dubta avui que la fotografia ha entrat en el món artístic?, cosa per la qual, sens dubte, no fou creada. L'art més avantguardista d'avui en dia ja incorpora l'ordinador com a eina de treball i com a objecte artístic. No fa gaire, a la darrera Festa Major, tots hem pogut gaudir de com la informàtica s'ha posat al

servei de l'artista (no al revés com algú pot pensar). El fet que la informàtica avanci tant provoca, entre els que som novells en la matèria, la falsa creença que si tens un ordinador ja ho tens tot, ans al contrari hem d'aprendre que perquè un ordinador treballi primer l'hem d'alimentar i, després, saber trobar la tecla que toqui. A banda d'això, però, quan entrem en el món artístic, hi ha una altra qualitat necessària, la que podríem anomenar "bon gust" o "sentit artístic". Sense aquestes qualitats en la per-

sona, l'ordinador és neci, inútil i barroer. És per això que hem d'entendre que un cartell de Festa Major fet per ordinador té, almenys, tan mèrit com un fet a mà i que si un cartell ha guanyat un concurs és perquè era el millor dels presentats i que estiguin tranquils els detractors que la destresa de la mà de l'home no la podrà superar mai un ordinador, perquè aquest no en sap de gustos i no entén de gargots, malgrat a sota hi fiqui Picasso, Miró o Dalí.

Anna Gilart

PROJECTE DE DECORACIÓ
+
DISSENY DE MOBILIARI
+
REPORTATGES FOTOGRAFICS
+
DISSENY GRÀFIC
=
Comercial de Disseny S

Diputació, 6
25110 ALPICAT

MORELL-GOIXART ASSOCIATA

(973)
73.60.95

Construir el jardí? Sí

Mantenir-lo? També

Gaudir-lo? ho deixem per a vostè. A ASPROS som especialistes en la construcció i el manteniment de jardins de tot tipus i de qualsevol extensió. La nostra tasca, és aconseguir que el seu tros de natura particular presenti el millor aspecte tot l'any.

parcs i jardins

ASPROS

OFICINA CENTRAL Rbla. Ferran, 25 1er. 25007 LLEIDA Telf. 23.12.62 FAX 23.80.99	MAGATZEM c/ del Nord, 37-39 25007 LLEIDA Telf. 22.04.57 FAX 23.80.99
---	---

correu electrònic: aspros@lleida.net

Sobre el futur del nostre poble

A ben poca gent li deu interessar el futur del nostre poble donat que el present ja és força desil·lusionador i malgrat tot ningú hi pren consciència. Així de dur començo aquesta reflexió amb l'esperança que posant-hi la mica de dramatisme potser algú ho considerarà. És tant preocupant l'esdevenir?. Els indicis ho fan pensar: En primer lloc només cal veure la falta de projectes que han mancat a l'Ajuntament (ara mateix, el poble ha deixat de tenir llar d'infants, l'oposició no ha estat capaç de presentar cap proposta en tot el que portem de quatrieni, etc.). No hi ha idees ni objectius a llarg termini, manca un punt de referència; segurament potser perquè, com sempre, hi ha una monopolització pública per part dels mateixos de sempre. No és d'estranyar al nostre poble; ja abans de la República eren els de sempre els que es procuraven el poder i així ha anat succeïnt des de sempre. Tot aquest caciquisme modern és prou criticable però encara ho és més l'actitud envers aquest fenomen que mostren la resta de veïns. La gent es posiciona a favor d'un o altre contrincant a l'alcaldia pel sol fet d'ésser simpàtic, de ser popular o portar el cognom. En efecte, no hi ha opinió. Aquesta monopolització de la vida social nostra no sols es dona a l'ajuntament. Mol-

tes associacions que han nascut de la voluntat han acabat com el "Rosari de l'Aurora" (tots hem escoltat el comentari de què tot allò que es comença al poble acaba igual) certament també monopolitzades de la mateixa manera. És una llàstima que algunes propostes com els grups sardanistes d'antuvi, el grup de teatre i altres s'han acabat igualment i en canvi en prevalen altres tan poc creatives que només actuen en determinades dates assenyalades. Un afany de presumir?. Mentrestant, sense que ningú se n'adoni es produeix un desvirtuament progressiu del poble causat per l'enorme volum de nouvinguts que s'implanten al poble. Aquesta despersionització de la nostra vida quotidiana és conseqüència d'aquella falta de mires a què em referia donat que a ningú se li ha acudit mai aplicar quatre idees d'urbanisme. Aquesta és la causa que el poble s'ha convertit en una residència (també de tercera edat) mentre que en pobles com Torrefarrera es potencia la dinàmica industrial molt més fructífera a llarg termini. Els joves, que han sortit més del poble i tenen més oportunitats d'adquirir una mentalitat avançada, no inspiren gaire esperança, tots han estat alletats de la mentalitat anterior, poc hi hem d'esperar. I pel que fa als que valen, lògicament els és més atractiu la resta de frivolitats que cuidar-se dels afers del nostre poble. Jo crec que caldria regenerar les persones que es presenten a l'Ajuntament amb persones i propostes noves. També caldria que tots ens interesséssim més per la qüestió municipal (ben poca gent va a escoltar els plens), així tots entendríem que la política municipal no té res a veure amb la nacional (ens adonaríem com no tots els que es diuen rosa fan política rosa). Podríem exigir més bona gestió i això crearia un clima de competència sana. En definitiva caldria canviar la nostra mentalitat, tenir més inquietuds i pensar en veu alta. Ara, potser no serà que no es pot exigir tant de la gent del nostre poble.

Gerard Escuer i Parramona

OBJECTES DE REGAL FERRETERIA

Capdevila

Carrer Lleida, 35 - Tel. 973 73 61 91 - ALPICAT

VIII Concurs Contes de Nadal Guanyador Adults

"Una planxa per a la mare"

25 de desembre de 1991. 08:30h del matí. Sabeu, tinc un gran petit problema. Tranquils, ara us explico això de gran petit problema. La història comença pels voltants del mes de setembre. La Grace, la meva dona, la vaig conèixer ara farà 10 anys en una festa country. La feia un amic comú en un petit ranxo, que havia comprat a bon preu, després d'haver-li agafat la dèria de "Cocodrilo Dandee, encara que tot això sembla més «Indiana Jones y el tonto perdido». Com deia, la Grace, la meva dona,—"un dia em va enganyar per anar al centre comercial a "veure" aparadors. Creieu-vos això de "veure" i "veureu" com els números del vostre compte corrent, canvien del típic negre que han de tenir per un roig ben llampant. Quan vam arribar davant una tenda d'electrodomèstics, a l'aparador hi havia una planxa d'aquestes que per tenir no tenen ni cable. Se'n va enamorar només veure-la i em va demanar d'entrar a preguntar el preu. A contrarcor, tot sigui dit, vam entrar a preguntar quan costava aquell aparell que menys xurros feia de tot. Quan el venedor em va dir el preu, em pensava que l'ull de poll, arrencaria a córrer deixant-se

el poll. D'una sarpada la vaig agafar i la vaig treure d'allí. Dos mesos després, encara estava empenyada perquè no li havia comprat la nonxurrera, i és clar, si estava empenyada, jo tampoc no podia sucocar el meu de xurro. El cas és, que ahir me'n vaig anar a la tenda d'electrodomèstics a comprar-li. A aquell venedor de somriure d'anunci de dentífric o dentífric o com es digui. Després del seu somriure, que a mi em va semblar de triomf, i d'haver pagat, per suposat, jo i la planxa vam decidir que volíem comprar l'últim compacte d'aquella cantant sueca tan mona. A l'entrada de la tenda de música, em van dir que havia de deixar el paquet a informació, per allò de la màquina detectora de manguis i tal, oi que ho entén? Sí, sí, i tant. Vaig pujar al pis de dalt, on vaig deixar la planxa que van canviar-me per una plaqueta amb un número. Quina ironia.

Em canvien una planxa que val el mateix que l'autovia Cervera-Igualada per una plaqueta que val menys que un paquet de sopa. Quan ja tenia la cantant sueca tan mona, vaig tornar a informació, però a l'arribar-hi la plaqueta no havia tornat amb mi, perquè no la trobava enlloc. Després de mitja hora d'estira i arronsa, que jo preferia més la segona opció amb aquella noia tan bufona, i no poder recuperar la meva, LA MEVA planxa, vaig decidir renunciar i marxar del centre comercial. Quan ja sortia em vaig trobar el Carles, que venia a comprar-li a la seva dona un frigorífic. Pobre desgraciat. Li vaig explicar, la delicada situació en què em trobava. Després de

VISC!

¡Visca! Amb aquesta expressió volem manifestar el suport que, a "la Caixa", sempre hem donat a les nostres tradicions. A la il·lusió que desperten. A l'alegria que

produïxen. I, sobretot, a l'entusiasme de tothom qui, amb el seu esforç, la seva col·laboració i la seva participació, les renova dia a dia, any rere any.

cinc minuts d'espixarrament, va poder recuperar el ritme respiratori i l'estat normal dels músculs facials. Li vaig explicar el meu pla i encara rient va dir que m'ajudaria. Dit i fet. Primer, com uns bons detectius, vam estudiar el número de guardes que hi havia pel centre comercial. Després ens vam tancar en un lavabo a esperar. Allí dins tancat pensava en quina manera més idiota de passar el Nadal com en diem aquí, perquè fora d'aquí canvia la cosa, t'ú. Mira, els castellans ja en diuen Navidad i els anglesos com sempre, a fer-ho ben difícil. És que a qui se li ocorre anomenar unes dates tan assenyalsades, Christmas. I ja ficats a embolicar la troca, els francesos en diuen Noël. La pobra canalla se'n fan un embolic. Algú crida: Noël !!! i la canalla, vinga a mirar amunt i avall buscant el paio aquell que va de vermell, quan li estava dient a un sord quin dia era avui. I de maneres i formes de dir-ho n'hi ha a grapats. Per exemple, els alemanys, Weihnachten, que quan ho diuen, sembla que tinguin encallat el gall d'indi al mig del coll. El italians encara segueixen una mica el fil dient-li Natale, igual que els portuguesos que en diuen Natal o en llatí que en diríem Natalis dies. I els nostres amics els nipons, Kotanbi, encara que amb la mania que tenen de miniaturitzar-ho tot, segur que només diuen Ko. I amb els russos ja ni ho provo

per què sembla més un reneque que cap altra cosa. I així totes les llengües dirien la seva, volent dir totes el mateix. I perquè el Nadal, és un gran moment de l'any amb el seu accentuat sentit familiar a la intimitat de l'escalf de la llar, amb el tió, a qui dones de menjar, arribant a creure, que realment es menja tot el que li dones, quan s'ho menja la sogra que estava fent règim. La solemnitat dels àpats familiars, que t'alegres quan comencen i encara més quan s'acaben i marxen tots. I com no, la gran missa del gall, que jo no segueixo, perquè sóc del parer, que el gall, al plat és on està millor. I no ens oblidem del pessebre. Amb una verge, que molts cops no fa compliment a aquesta paraula, i el Sant que no ho és tant com aparenta. A les 12 de la nit, vam sortir del nostre amagatall, havent sentit tota classe d'olors i sorolls poc recomanables d'ensumar i escoltar. Ens vam dirigir directament a les escales, que donaven al pis de dalt, on hi havia la meva planxa. -Carles, espera't aquí baix. Jo pujaré a veure si hi ha moros a la costa. Amb molta cautela, posava un peu darrere l'altre i m'anava apropant cada cop més a la costa. Per sort,

aquell dia, els moros devien estar al palau d'Alibabà o dit d'una altra manera, els guardes de seguretat devien estar al seu despatx fent guàrdia per assegurar-se els torrons. Em vaig girar per cridar el Carles i vaig sentir un "CLOCK!", que va fer el meu cap en picar contra el seu. -Però no t'he dit que t'esperassis a baix? -Sí, però és que jo també volia veure els moros. El Carles molt bon noi ho serà, però una mica totxo també ho és. Imagineu-vos. A l'institut sempre corria sol i acabava segon. Vam continuar i ens vam dirigir a informació. Vam saltar el taulell, bé més que saltar-lo el vam envair, perquè quan anava a baixar del taulell en Carles també ho volia fer. La meva cama es va entrebancar amb la seva i em vaig "fumbre" una costellada que vaig sentir un recital de piano de'n Beethoven on les tecleres eren les meves costelles. I només entrar vaig veure la meva planxa. Era allà, esperant-me, mirant-me amb la carona trista, com quan un

Reportatges de:
Bodes
Comunions
Batejos
Industrials

Foto estudi
Carnets

Ricardo Viñes, 5
Tel. 73 66 58

Joaquín
Ibars
Gispert

FOTOGRAFIA

Truqui'ns al migdia i a la nit

ALPICAT (Lleida)